

OSTROV BOHÝŇ

I.

Oheň konečne prestal čmudiť a poriadne sa rozhorel. Maloga si sadol na prostú lavicu z rozpoleného kmeňa na dvoch klátoch a zhlboka si prihol medoviny z objemného žblnkajúceho mecha. Dva cícerky mu stiekli po prešedivenej brade. So zamysleným výrazom si spakruky utrel ústa a zadíval sa na rieku.

Váh sa zdal byť čierny ako smola a mrzuto si šomral medzi svahmi s hustým lesom a kde-tu trčiacim bralom. Okolo sa rozprestierala divočina a hoci povodím oboma smermi prúdila hojnosť pútnikov – bodaj by nie, keď starobylá Jantárová cesta mala v ušiach kupcov stále cveng –, Maloga si predstavoval, že ak teraz nad táborom krúži dáky nočný vták, vidí ich oheň ako jediné svetielko uprostred temnoty siahajúcej od obzoru po obzor.

„Sláva bohom,“ posadil sa na koniec lavice Ctivoj, plecnatý chlapina s vlasmi zapletenými do hrubého vrkoča. „Už som sa bál, že tábor nenájdem pred súmrakom.“

Maloga pokýval hlavou. Tiež bol rád, že nebudú nocovať len tak nadivoko dakde pri ceste. Tu bolo predsa ohnisko s posedením, prístrešky pre kone i nocľazníkov, a najmä pramenistá voda z bystriny, ktorá kúsok od nich zurčala dolu brehom k rieke.

„Dúfam, že zajtra zase dorazíme k ľudským obydliam,“ utrúsil mladý Zvan a unavene klesol na okresaný kmeň na opačnej strane ohniska. Vedľa stehna si oprel kopiju, okrúhly štít a širočinu, ktorú pred chvíľou vytiahol spoza opaska.

„Najskôr k večeru,“ oznámil mu Dužen a popritom si napichoval na ražeň plátky solenej baraniny. Bol rovnako starý ako Maloga a na tejto trase ho sprevádzal rok čo rok, dobre ju poznal. „Dovtedy len rieka a lesy, kam oko dozrie. Čo je, Zvan, hádam sa nebojíš?“

„Nebojím,“ nafúkol mladík hrud. Šiel s kupeckou výpravou prvýkrát. Bol synom veliteľa wawelskej kniežacej družiny a otec ho poslal s Malogom na skusy do južných krajov. „Ale poviem pravdu, že z nejakej príčiny mám celý deň husiu kožu. Pritom sme už cestovali aj odľahlejšími končinami. Od Visly na juh, cez vrchy a lesy až k ohybu Váhu, vari aj tri dni sme nevideli ľudské obydliá, nestretli živú dušu. No ani tam ma neobchádzali také zlé predtuchy ako tu. Že tu nesídlia ľudia, to ma až tak nežerie. No čo všetko tu žije okrem nich?“

„Hlavne nezačnite o strašidlách a besoch,“ zahriakol ho Maloga.

„Ťažko o nich nedumať,“ zafučal Ctivoj, „keď nás ľudia v Divine varovali pred nebezpečiami na považských cestách. Pútnici, ba celé kupecké sprievody tu vraj miznú bez stopy...“

„Bol som tam, počul som o tom,“ odsekol Maloga a znovu vytiahol zátku z hrdla mecha. „Zapamätal som si však aj to, že divinská kňazná Boledraga ustanovila ozbrojenú družinu, ktorá jazdí po kraji na deň cesty od hradiska a chráni pocestných.“

Kupec si pridržal mech aj druhou rukou a znovu si glgol. Keď nádobu sklonil, všimol si uprené pohľady svojich sprievodcov.

„To si vyhodte z hlavy,“ zatlačil štopel späť. „Medovina zadržáva oči a vy sa v noci budete striedať na strážii. Naberte si vody tamto z potoka, tá vás občerství.“

Ctivoj prevrátil oči, Dužen sa trpkó zachechtal, Zvan iba zdvihol obočie. Maloga to však očividne myslel vážne. Napokon teda sklonili pohľady k opekajúcej sa mäsu.

„Už dlhšie sa chcem spýtať,“ prerušil Dužen odmlku a pozrel

na Zvana. „Tvoj dedo vraj slúžil ako pobočník starého Kraka a bol s ním, keď ulovil draka v dierach pod hradiskom...“

„Ticho,“ prerušil ho zrazu Zvan a natiahol krk.

Muži spozorneli – Zvan mal z nich najmladšie a určite najbystrejšie uši. Keď mladík strčil lavačku do popruhov na vnútornej strane štítu a v pravačke zovrel kopiju, tiež zašmátrali po zbraniach.

„Nieкто ide,“ sykol Zvan a vstal.

Na kamenistej ceste kúsok proti prúdu zaštrkotali podkovy. Maloga i dvaja starší bojovníci vyskočili a rýchlo zaspätkovali od ohniska, preč zo svetla.

Dupot sa priblížil a v chvejivej žiare plameňov sa zaligotalo niekoľko párov konských očí, nity na postrojoch a opaskoch, kovové hroty a ostria. Prvý jazdec mal dokonca prilbicu a šupinový pancier. Na kraji svetelného chumáča pritiahol uzdu, zdvihnutou rukou zastavil svojich druhov a chvíľu blúdil očami po tábore. Napokon zosadol.

„Skloníte zbrane, priatelia,“ vyzval štyri ostrážité postavy a zamieril k ohnisku. Pri boku sa mu v pošve hojdal meč s postriebreňou hlavicou. „Som Ostrad z Diviny a toto je družina, ktorá na rozkaz kňažnej Boledragy chráni cesty okolo hradiska.“

„To ste zašli dosť ďaleko, Ostrad z Diviny,“ utrúsil Maloga.

„Tak rozhodla kňažná – na deň cesty od Diviny nesieme zodpovednosť za bezpečie pocestných. Pravidelne cválame Považím až do tohto tábora, tu prenocujeme a ráno sa vraciame. Rovnako jazdíme na sever. Zvoníme železom, šírime zvesť o kniežacích zákonoch, pýtame sa pútnikov, či sa im neprihodilo niečo zlé, alebo či nestreli podozrivé osoby. A ak treba, prenasledujeme lupičov a štvancov. Už sme ich nemálo vystopovali, lapili a rázne s nimi skoncovali. Videli ste tých dvoch obesencov na polceste sem? Na strome nad riekou, obaja ozobaní vranami...“

„Nemožno ich nevidieť,“ prisvedčil Maloga.

„Dostali sme ich počas minulej jazdy na juh. Vyvrheli z Bojnohradu, tuláci, zlodeji. Kým si uvedomili, že na nich dopadla spravodlivosť, už krepčili siahu nad zemou.“

„Nám sa neprihodilo nič, čo by stálo za vašu pozornosť,“ povedal kupec odmerane.

„A za to spoločne ďakujme bohom.“ Ostrad si stiahol rukavice, zastokol ich za opasok a natiahol dlane k ohnisku. „Ak ma pamäť neklame, si Maloga z kmeňa Vislanov. Je tak?“

„Pamäť ti slúži dobre.“

„Putuješ po tejto ceste rok čo rok, popri Váhu do Nitry a Preslavy, k Dunaju, možno až do Panónie či Korutánska...“

„Tak ďaleko nie,“ opáčil kupec.

„Máš povest' šikovného obchodníka, Maloga. Aj ja som si všimol, že na jar cestuješ na juh so štyrmi, piatimi koňmi, ale koncom leta sa vraciaš prinajmenšom s trojnásobným množstvom zvierat, a všetky sú obťažkané vzácnym tovarom.“

Maloga prižmúril oči. „Vieš o mne veľa.“

„Zaujímam sa o všetkých, ktorí využívajú cestu pod mojou ochranou.“ Ostrad si zložil prilbicu a prstami prehrabol popoľavé vlasy. „Tvoje úspešné obchody prezrádzajú, že voziš na výmenu cenný tovar. Omnoho cennejší, než sa na prvý pohľad zdá. V tých balíkoch s kožušinami máš zrejme schovaný jantár. Možno strieborné hrivny.“

Kupec šibol pohľadom k ostatným jazdcom. Šiesti muži na rozdiel od veliteľa nemali prilbice a panciere, ale niesli kopije a luky, na sedlách mali štíty, za opaskami bojové sekery a dlhé nože.

„Vec sa má tak,“ pokračoval Ostrad, „že ak som sa ja dovtipil, že vieš poklad, mohli by koristiť zaňuchať aj hrdlorezi, čo ti bez váhania vezmú život. Aj tvojim strážcom. Ktovie, či vám už nie sú na stope, či nestriehnu v húštinách. Buď však bez obáv, teraz ste pod mojou ochranou. Smieme si prisadnúť k vášmu ohňu? Zo zásob vám neujeme, jedlo a pitie máme svoje.“

Malogovi spoločníci sa už trochu uvoľnili, ale on sám aj naďalej sledoval divinského bojovníka zúženými očami. Až po chvíli pomaly vydýchol a prikývol.

„Ctím si zákony pohostinnosti a pomoci na cestách. Nech tvoji muži zosadnú a odložia zbrane.“

„Si veľkorysý,“ usmial sa znovu Ostrad, sadol si na jednu z lavíc a prilbicu položil vedľa seba. Dužen, Ctivoj a Zvan sklonili zbrane a pobrali sa k ohnisku.

„Teraz!“ skríkol Ostrad s pohľadom upretým do plameňov.

Jazdci rázne popchli kone a s výkrikmi vtrhli do tábora. Dužen zaklial a viac už nestihol – kopija prvého útočníka sa mu zaborila doprostred trupu tak prudko, že mu hrot vyšiel z chrbta. Ctivoj sa zahnal širočinou, ale náraz konskej hrude ho poslal k zemi, pod tlčúce kopytá. Zvan neohrabane zdvihol štít, odrazil ním hrot kopije a zaspätkoval, kričiac pritom mená svojich druhov. Potom zadrnčala tetiva luku, o kovanie na obvode kruhu brinkol šíp a hrot vnikol mladíkovi pod kľúčnu kosť. Zvan sa s vyrazeným dychom zatackal a klesol na kolená.

Maloga sa zvrtol a vyrazil hore miernym brehom.

„Za ním!“ vyštekol Ostrad, pričom sa nepohol z lavice. „Nesmie ujst!“

Dvaja jazdci obrátili kone za kupcom. Ten sa zdanlivo snažil dostať k odstrojeným koňom pod prístreškom, ale tesne predtým prudko zabočil a vbehol do lesa. Stromy rástli nahusto, jazdci len tak-tak stihli šklbnúť uzdami, aby ich konáre nezrazili zo sediel. Zoskočili, jeden s lukom, druhý so sekerou v ruke, a vedno zmizli v temnom poraste.

Rýchle údery sekier nadobro umlčali Dužena a Ctivoja. Kľáčiaci Zvan zvesil ruku so štítom, popruhy mu sklzli z predlaktia. Pravou rukou zovrel šíp a vytrhol ho von, ale to nemal robiť. Z rany sa hneď silným prúdom vyvalila krv. Zakvílil cez zataté zuby a vysilene dosadol na päty.

Vykročili k nemu tí, čo pred chvíľou dorazili Dužena s Ctivojom.

„Nie,“ zdvihol zakrvavenú dlaň. „Pri všetkých bohoch vás prosím... nezabíjajte ma.“

Dostal širočinou po hlave a tvár mu zaliala krv. Zvalil sa doluznak, naposledy vykopol nohami a znehybnel. Ostrad si nahlas vzdychol, akoby to násilie bola iba nevyhnutná nepríjemnosť.

„Tak to mám rád, mládenci. Rýchlo a bez zbytočnej krutosti. Prineste sem vaky a prehľadajte ich.“

Rozrezali remene na balíkoch, rozprestrelí poctivo vypracované kožušiny a objavili drevenú truhličku s okovanými rohmi. Keď ju otvorili a naklonili k ohňu, vnútri sa medovým jasom zaligotali nahrubo obrúsené drahokamy rôznych veľkostí a tvarov.

„Jantár,“ prikývol Ostrad. „Myslel som si to.“

„Dobrá korisť,“ vyceril zuby jeden z jeho poskokov.

„Veľmi dobrá. Teraz sa treba zbaviť tiel.“

„Voda ich odnesie.“

„Odnesie, ale skôr či neskôr ich vyplaví na breh. Nech zmiznú nadobro, ako tí pred nimi. S prvým svetlom ich odtiahnete čo najhlbšie do lesa, tam sa o ne postará divá zver, chrobáky a červy. Zatiaľ ich položte tamto pod stromy. Nech sa na ne nemusím dívať pri jedle.“

S tými slovami sa načiahol za ražňom. Mäso vyzeralo byť prepečené tak akurát.

Maloga utekal nočným lesom, potkýnal sa o korene a kame-
ne, sekerou rozrážal húštiny, plecami bolestivo vrážal do kmeňov.
V jednej chvíli sa zohol pred nízkym konárom, no zároveň zakopol
o vývrat a po hlave zletel do akejsi jamy. S hrôzou sa vyhrabal na
všetky štyri a šmátral vo vrstve tlejúceho lístia po spadnutej sekere.

Prestal, keď nablízku zazneli kroky a hlasy prenasledovateľov.
Maloga znehybnel a zatajil dych. Pri troche šťastia ho obídu.

Zastali rovno nad preliačinou.

„Počuješ ho?“ spýtal sa jeden.

„Nie. Velesove rohy, už sme ho skoro mali.“

„Bude blízko. Niekam zaliezol. Kupec! Darmo sa schovávaš.
Nájdeme ňa a pošleme k čiernej bohyni. Načo oddľalovať, čo sa aj
tak nakoniec...“

„Pst!“

„Čože?“

„Čuš! Počúvaj!“

Obaja zmĺkli. Aj Maloga natiahol uši a hoci mu tep srdca du-
nel v ušiach ako vojnové bubny, tiež to začul.

Lesom sa blížili kroky. Určite však neboli ľudské – znelo to
ako laby.

„Nejaký zver,“ hlesol jeden z hrdlorezov.

„Poriadne veľký. Veľký a ťažký.“

„Medved?“

„Radšej by sme mali...“

Čierňavu v lese rozptýlilo zvláštne svetlo. Maloga s úžasom zdvihol hlavu.

Nad jamou, oproti Divinčanom, stála akási mohutná temná silueta. Svit vychádzal tvorovi z očí a mal farbu, akoby prenikal cez krvou zaliate sklo.

Potom sa ozval hlas. Čudesný hlas, ktorý nevnikal človeku do hlavy ušami, ale zdanlivo vychádzal odkiaľsi z miechy, rozlieval sa do mozgu a ochromoval celé telo.

– *Pozdravujem vás, dobrí ľudia. Môžem sa spýtať, čo sa to tu vlastne deje?*

Ostradovi kumpáni práve chytili mŕtvoly za nohy a ťahali ich k okraju tábora, keď sa nad údolím rozľahol krik. Dvojhlasný rev plný nevýslovnej hrôzy.

Chlapi okamžite pustili telá, tasili zbrane a bežali naspäť k ohnisku. Vyvalenými očami zízali na les, odkiaľ sa vreskot ozýval. Jeden hlas sa zlomil do bolestného vytia, ktoré rýchlo prešlo do chrčania a stíchlo. Druhý muž sa s prerývaným pokrikovaním dal na útek. Muži pri rieke zreteľne počuli, ako sa snaží dostať k okraju lesa. No keď sa už-už zdalo, že vybehne spomedzi stromov, ozvalo sa úsečné hrdelné zavrčanie a náraz. Utečenec krátko zaškrečal a zmlkol.

Ostrad rozvážne položil ražeň, vstal a vytiahol meč. Dvaja muži zodvihli luky so šípmi na tetivách, ostatní tuho zvierali sekery či kopije.

V lese sa rozhostilo ticho. Tiene krajných stromov sa mierne chveli. Ostrad obišiel ohnisko, aby k nemu stál chrbtom a neoslňovali ho plamene. Odkiaľsi si a napľul na zem.

„Kto tam?“

Nedostal žiadnu odpoveď.

„Maloga? Si to ty?“ zavolať, no hneď si uvedomil, že to nedáva zmysel. Prešedivený Vislan nemohol obrátiť jeho chlapov na útek a nahnať im taký strach. Lebo tie smrteľné výkriky bezpochyby vyšli z hrdiel mužov, ktorých poslal za kupcom.